

Турчинът имаше нѣкакво оръжие на пояса, по той го забрави, потрепера и се спустих съ покоренъ видъ отъ коня.

— Какво искашъ, чорбаджи? попита той уплашенъ отъ свирѣний видъ на редактора.

— Къдѣ отивашъ, читакъ?

— За К.

— А кога ще идешъ за Мекка?

Турчинътъ се изгуби съвсѣмъ; гласътъ му заглѣхна въ гърдитѣ и той едвамъ приушнихъ:

— Чорбаджи, остави ме.

— Хай да пътуваме за Мекка заедно, извика Безпортевъ; — чакай да те яхна. Ти си яхалъ хилядо години Българитѣ!... И Безпортевъ пѣргаро се мѣтих на гърбътъ му и си уви рѣцѣтъ около вратѣтъ му; — крачи напрѣдъ, за Мекка! викаше той.

И, прѣдъ очитѣ на цѣлия сборъ, и при викове и смѣхове, турчинътъ, чушихъ съ Безпортева, трѣгна нататкъ.

Конятъ меланхолично трѣгна слѣдъ господаря си.

— Кой знай, кой знай!... мълвѣше си Марко, като отиваше къмъ тѣхъ си, още не дошълъ въ себе си отъ очудване и прѣхласване отъ онова, което прѣди малко видѣ. Той бѣше живѣлъ петдесетъ години на тозъ свѣтъ; запомнилъ бѣ времето, когато на Българина бѣ запрѣтено зелений цвѣтъ и бѣше заповѣдано да слазя отъ коня, при срѣщаніе турчинъ; той бѣше самъ видѣлъ, прѣживѣлъ, испиталъ, прѣглѣтналъ толкова унижения, като рая, щото сега не вѣрваше очитѣ си. Той видѣ, че на срѣдъ сбора, прѣдъ хилядо зрители, единъ турчинъ слѣзних отъ коня си, по заповѣдъ на единъ хромъ и пиянъ Българинъ, че тоя турчинъ забрави селяхътъ си и османлъкътъ си и му се положи, като животно, да му се качи Капасъзчето и да го носи прѣдъ всичкия свѣтъ! И това станъ тѣй просто, тѣй ненадѣйно, да, тѣй страшно ненадѣйно! И то не бѣше току тѣй, случайно, или отъ пиянство — вчера и завчера